

РЕШЕНИЕ

№ 7482

гр. София, 01.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 22 състав,
в публично заседание на 10.11.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Десислава Корнезова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **10154** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на М. Д. Д. срещу отказ на директора на Институт за следдипломна квалификация при У. да уважи молба от 22.07.2022г. за продължаване на обучението за квалификация «Право».

Жалбоподателят твърди, че са неверни твърденията на ответника, че той е прехвърлил парите за обучението си на друго лице Г. К., тъй като това лице никога не е било записвано и не е учило в ИСК при У.. Освен това още през 2008г. е положил с отлични оценки шест изпита, поради което желае да продължи образованието си в професионална квалификация „Право“. Излага още, че никога не се е отказвал от започнатото обучение. Обективизирано е искане за отмяна на отказа и за задължаване на ответника да издаде заповед за продължаване на обучението му по квалификация „Право“, както и за присъждане на направените разноски.

Ответникът – директор на Институт за следдипломна квалификация при У., чрез процесуален представител адв. М. С. е депозирал писмено становище на 09.11.2023г., в което са развити доводи за неоснователност на жалбата. Излага се, че срокът на семестриалното обучение на жалбоподателя е изтекъл на 01.10.2012г. и той е имал право да поиска възстановяване на правата си в 3 годишен срок оттогава, т.е. до 01.10.2015г. От друга страна е настъпила промяна в учебните планове, като не е възможно обучението на М. Д. Д. да продължи по отменен учебен план от 2008г. По същество на спора, моли да бъде отхвърлена жалбата, като неоснователна.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235, ал.2 ГПК във вр. чл.144 от АПК събраните и приети по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

М. Д. Д. е бил зачислен със заповед № 355/08.09.2008г. за обучение за квалификация „Право“ в Институт за следдипломна квалификация при У. със срок на обучението до 08.09.2010г.

Изготвен и утвърден е бил учебен план, по който жалбоподателят М. Д. Д. е следвало да проведе своето обучение, което е включвало изучаване на 21 учебни дисциплини с конкретно посочен хорариум и лектори.

Жалбоподателят М. Д. Д. през 2008г. успешно е положил изпити по учебните дисциплини: Право на Европейския съюз, Право на интелектуалната собственост, Облигационно право- обща и специална част, Търговско право, Въведение в пазарното стопанство.

Със заповед № 240/24.09.2010г. на директора на Института за следдипломна квалификация при У. е бил удължен срока на обучение на М. Д. Д. с 12 месеца, считано от 24.09.2010г. по здравословни причини.

Със заповед № 335/06.10.2011г. на директора на Института за следдипломна квалификация при У. е бил удължен срока на обучение на М. Д. Д. с 12 месеца, считано от 01.10.2011г. по здравословни причини.

От жалбоподателя М. Д. Д. са били подадени още 2 молби през 2012г. и 2013г. за удължаване на срока на индивидуалния план за обучение по квалификацията „Право“, поради здравословни и семейни причини. Не са представени от ответника писмени доказателства, дали тези искания са удовлетворени или не.

Представена е и писмена молба с дата 01.10.2014г. от М. Д. Д., в която е направено искане заплатената от него такса за обучението му, поради неизползването ѝ да бъде прехвърлена на името на Г. Т. К..

Представена е и писмена молба с дата- 22.07.2022г. от М. Д. Д. до ИСК при У., с която той заявява желанието си да продължи обучението си по квалификацията „Право“.

С оспорения отказ директора на ИСК при У. е поставил резолюция върху молбата от 22.07.2022г. „НЕ! Съобразно молбата от 01.10.2014г. г-н Д. е изявил желание сумата да бъде използвана от друго лице. Г-н Д. сам е декларирал, че се отказва от обучение“.

При така установеното от фактическа страна, Административен съд София-град достигна до следните правни изводи:

Оспорва се подлежащ на контрол индивидуален административен акт по см. на чл.21, ал.1 от АПК, от надлежна страна, чийто права и законни интереси пряко се нарушават и в преклузивния срок по чл.140, ал.1 от АПК, след като в акта не е указано пред кой орган и в какъв срок може да се подаде жалба.

Жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

Отказът на директора на Институт за следдипломна квалификация при У. е издаден в противоречие със законовите изисквания относно формата и съдържанието на административния акт, съгласно разпоредбата на чл. 59, ал. 2 от АПК. Резултатът от производството е писмено обективизиран, но в него не е посочено наименованието на акта и на органа с означаване на длъжността на подписалото го лице, дата на издаването, пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва, липсва разпоредителна

част, в която да се определят правата или задълженията на адресата, както и фактическите и правните основания за издаването му. Въз основа на събраните и приети доказателства не може да се установи безспорно действителната фактическа обстановка, нито същата да бъде съотнесена към конкретни правни основания за издаване на акта, породил неблагоприятни правни последици за М. Д. Д.. Константна е съдебната практика, че осъществилата се фактическа обстановка следва да бъде подведена под релевантния закон, действащ по време, място и лица за всеки конкретен случай. Несъответствието на фактите по преписката със законовите разпоредби е винаги толкова съществено нарушение, че води до ограничаване правото на защита на жалбоподателя.

Мотивите, следва да съдържат конкретни съображения, които ясно и недвусмислено да подвеждат установените от органа факти, под приложимите правни норми. Липсата, непълнотата или неразбираемостта на мотивите на административния акт възпрепятстват съдебния контрол и осуетяват преценката по отношение на материалната му законосъобразност и съответствието с целта на закона. Поради това те са въздигнати от законодателя в задължителен реквизит на административния акт, чиято липса води до незаконосъобразност и е основание за неговата отмяна. В този смисъл са разясненията дадени в Тълкувателно решение № 4/22.04.2004г. по дело № ТР-4/2002г. ОСС на ВАС на РБ, което е задължително по смисъла на чл. 130, ал. 2 от Закона за съдебната власт.

В Тълкувателно решение № 16/31.03.1975г. на ОСГК на Върховния съд е посочено, че „ мотивите не е необходимо обаче да съвпадат по време издаването на административния акт или отказа и излагането на съображенията, по които административният орган е стигнал до едното или другото разрешение. Възможно е мотивите да предхождат издаването на акта и да се съдържат в друг документ, съставен с оглед предстоящото издаване на административния акт. Не съществува пречка мотивите да бъдат изложени и допълнително, след издаването на административния акт, стига да се постигат целите, които законодателят е преследвал с изискването за мотивиране на индивидуалните административни актове и отказите за издаване на такива“.

Неизлагането на мотиви в самия административен акт не съставлява съществено нарушение на процесуалните правила, ако фактическите основания и конкретните съображения за издаването му се съдържат в друг документ към изпратената административна преписка, след като изхождат от същия орган. В настоящия случай, от представените доказателства не може да се приеме, че ясни мотиви които по несъмнен начин да установяват фактическите основания за постановяване на оспорения административен акт, се съдържат в друг документ. Не е налице препращане към други документи от преписката. Актът е лишен от мотиви, които по убедителен начин да сочат на причините, поради които не е било удовлетворено искането на жалбоподателя да продължи обучението си по квалификация „Право“.

Директорът на ИСК при У. се е произнесъл в противоречие с изискването за форма и мотивираност на акта съгласно чл. 59, ал. 2, т.1-т.8 от АПК, което лишава съдът от възможността да извърши контрол по същество, касаещ съответствието му с приложимия материален закон /чл. 146, т. 4 от АПК/ и неговата цел /чл. 146, т. 5 от АПК/.

Актът налага определено поведение на адресата, поради което спазването на условието да е мотивиран е предпоставка за неговата законосъобразност. В

конкретния акт не са изложени фактите и обстоятелствата, които издателят му е приел за осъществени, липсва и разпоредителна част, в която да са описани правата и задълженията, които възникват за неговия адресат.

Дори и да се приеме, че са налице някакви мотиви- „ г-н Д. е изявил желание сумата да бъде използвана от друго лице; г-н Д. сам е декларирал, че се отказва от обучение“, то те не са обвързани с фактите по спора и удостоверяващите ги писмени доказателства.

За първи път в настоящото съдебно производство ответникът излага съображения, че молбата на М. Д. Д. от 22.07.2022г. не е била уважена, поради следните причини: 1. Той е могъл да поиска възстановяване на правата си на специализант в срок от 3 години, считано от 01.10.2012г., т.е. в срок до 01.10.2015г.; 2. Настъпила е промяна в учебните планове, като жалбоподателят се е обучавал по учебен план от 2008г., който е включвал 21 учебни дисциплини, а сега действащия е различен и съдържа 10 дисциплини; 3. ИСК при У. не провежда обучение по отменения учебен план и възстановяването на правата обективно не би могло да се осъществи.

Недопустимо за първи път в съдебната фаза на производството да се излагат мотиви и респ. да се коментира от съда дали искането на жалбоподателя попада в обхвата на ограничението по т.IV от Правилата за прекратяване и възстановяване на правата на специализантите /курсистите/ след прекъсване, отстраняване и неявяване, приети с решение по протокол № 11 от 23.04.2007г. на Дирекционния съвет на ИСК при У.. Ако ответникът е считал, че разпоредбите на този акт са пряко приложими към конкретното административно правоотношение, то той е следвало да аргументира в писмен вид своите съображения, за да може да бъде осъществен съдебен контрол за законосъобразност. По аналогичен начин стои и въпросът с твърдението на ответника, също въведено за първи път едва сега, че обучението на специализантите по квалификация „Право“ понастоящем се провежда по различни учебни планове, обхващащи други дисциплини и хорариум на същите, поради което обективно обучението на М. Д. Д. не може да продължи по отменения учебен план. Ответникът следва в писмена мотивирана форма /чл.59, ал.2, т.4 АПК/ да въведе всички свои фактически и правни основания, за да може оспорваният да упражни адекватно и в пълен обем правото си на защита, като оборва конкретни фактически и правни установявания, които са обективирани в административен акт.

Що се касае за съждението на ответника, че М. Д. Д. „сам е изявил желание сумата за обучението му да бъде използвана от друго лице“ не става ясно как този факт се отнася към някоя относима правна норма и обосновава крайния извод за невъзможност за възстановяване на правата на специализанта.

Последното съображение на ответника, че М. Д. Д. „сам е декларирал, че се отказва от обучение“ не отговаря на установените факти по преписката, тъй като в нея не се съдържа депозирана от жалбоподателя молба, в която той да е отразил свое желание да преустанови специализацията си по професионално направление „Право“. За съда не съществува процесуално задължение да предполага какви са били действителните причини, поради които ответника е счел, че не може да се удовлетвори подаденото от М. Д. Д. искане за продължаване на обучението му. Директорът на ИСК при У. е бил длъжен да изложи прецизни, конкретни и точни мотиви, защо е приел, че М. Д. Д. не може да възстанови правата си на специализант по професионално направление „Право“. Освен това мотивите трябва да бъдат в пълен унисон с правната норма за постановяване на акта, като всяко несъответствие

между фактически и правни основания обуславя незаконосъобразност на акта. В конкретната хипотеза, освен че липсват фактически съждения на ответника, или макар такива ограничено да са изложени, въобще не е посочена правна норма. Недопустимо е фактическите основания да се съдържат в друг документ, издаден след приключване на административното производство / в случая- придружително писмо изх. № 88/07.11.2022г./, нито да се въвеждат за първи път едва в съдебната фаза на процеса.

В заключение, налице е основанието по чл.146, т.2 АПК, което води до отмяна на постановения отказ на директора на ИСК при У.. Тъй като естеството на спора не позволява решаването му по същество, съдът следва да върне преписката на ответника, със задължителни указания да издаде писмен акт със съдържание по чл.59, ал.2 АПК.

При този изход на спора по делото в полза на жалбоподателя следва да бъдат възстановени направените от него разноски, които са доказани в размер на сумата от 10.00 /десет/ лева.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, чл.173, ал.2 и чл.174 от АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, II-ро отделение, 22 състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ отказ на директора на Институт за следдипломна квалификация при У. да уважи молба от 22.07.2022г. за продължаване на обучението за квалификация «Право», по жалбата на М. Д. Д..

ВРЪЩА на директора на Институт за следдипломна квалификация при У. за ново разглеждане и произнасяне преписката, образувана по молбата на М. Д. Д. от 22.07.2022г.

ОПРЕДЕЛЯ 14 /четирнадесет/ дневен срок за произнасяне с писмен мотивиран акт във формата по чл.59, ал.2 АПК. Срокът започва да тече от датата на влизане в сила на постановеното решение.

ОСЪЖДА Институт за следдипломна квалификация при У. с адрес: [населено място], [улица] да заплати на М. Д. Д. ЕГН [ЕГН] от [населено място],[жк], [улица], [жилищен адрес]0 сумата от 10.00 /десет/ лева на основание чл.143, ал.1 от АПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

ПРЕПИС от съдебния акт да се изпрати на страните на основание чл.138 АПК.

Съдия:

